

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 289/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/115/2023 z 20. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na bezplatnú zdravotnú starostlivosť podľa čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 13 ods. 2 ústavy a podľa čl. 31 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 7Ssk/115/2023 z 20. decembra 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia 5 800 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že generálny riaditeľ Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. (ďalej len „žalovaná“), vydal 1. marca 2015 metodický pokyn č. 3/7/2015 – kúpeľná starostlivosť (ďalej len „metodický pokyn“), podľa ktorého sa malo postupovať pri schvaľovaní kúpeľnej starostlivosti uhrádzanej v zmysle § 7 zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby

súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozsahu zdravotnej starostlivosti“). Sťažovateľ listom z 18. novembra 2016 požiadal žalovanú o sprístupnenie všetkých interných predpisov (vrátane metodického pokynu) upravujúcich podmienky poskytovania kúpeľnej zdravotnej starostlivosti. Metodický pokyn bol sťažovateľovi sprístupnený až na základe rozsudku (kasačného) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžik 1/2019 zo 16. októbra 2019.

3. Sťažovateľ potom podal sťažnosť proti metodickému pokynu. Namietal postup žalovanej pri schvaľovaní návrhov na kúpeľnú starostlivosť. Táto sťažnosť bola žalovanou vybavená prípisom z 22. septembra 2022, v ktorom žalovaná uviedla, že metodický pokyn je len interným predpisom, a nie všeobecne záväzným právnym predpisom. Tiež, že vydávanie interných predpisov žiaden právny predpis nezakazuje a vo vzťahu ku kúpeľnej starostlivosti žalovanej takáto možnosť vyplýva z § 7 ods. 4 zákona o rozsahu zdravotnej starostlivosti. Zároveň v odpovedi uviedla, že ide o predpis upravujúci postup inštitúcie a jej zamestnancov vo vzťahu ku konkrétnemu procesu alebo činnosti, ktorý nemá všeobecne záväznú povahu a bol vydaný výhradne na účel vymedzenia konkrétneho postupu zamestnancov žalovanej pri schvaľovaní kúpeľnej starostlivosti.

4. Proti metodickému pokynu sťažovateľ podal správnu žalobu, v ktorej namietal, že v ňom generálny riaditeľ žalovanej upravuje i) zamietnutie úhrady za kúpeľnú liečbu, ii) odvolanie proti zamietnutiu úhrady, iii) schvaľovanie sprievodcu v ústavnej zdravotnej starostlivosti a iv) lehotu platnosti návrhu na kúpeľnú liečbu nad rámec zákona o rozsahu zdravotnej starostlivosti a iným ako zákonom ustanoveným postupom. O správnej žalobe rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 6 S 244/2022-24 z 2. marca 2023 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým ju odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), pretože neboli naplnené všetky podmienky na preskúmanie rozhodnutia v rámci správneho súdnictva. Vychádzal z názoru, že metodický pokyn v zmysle § 7 písm. b) SSP nepodlieha súdnemu prieskumu v správnom súdnictve. Tvrdil, že sťažovateľ nepreukázal priamy negatívny následok tohto pokynu ako základný predpoklad na to, aby sa mohol považovať za rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy v zmysle Správneho súdneho poriadku. Poukázal na to, že za zásah by sa mohlo považovať až nesprávne stanovenie zdravotného stavu a indikačnej skupiny, čo by však prešetroval Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Uzavrel to konštatovaním, že metodický pokyn je len interným predpisom, ktorým sa upravuje spôsob konania zamestnancov žalovanej pri schvaľovaní kúpeľnej starostlivosti a ďalšie interné otázky.

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal, že správny súd v konaní a pri rozhodovaní porušil zákon, pretože i) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ii) odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného a ústavného súdu a iii) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Najvyšší správny súd napadnutým uznesením kasačnú sťažnosť zamietol.

5.1. Najvyšší správny súd poukázal na to, že podstatou sporu medzi sťažovateľom a žalovanou je právna povaha metodického pokynu a jeho preskúmateľnosti v správnom súdnictve. Zamietnutie kasačnej sťažnosti odôvodnil tým, že metodický pokyn nemôže byť rozhodnutím, pretože ním podľa § 3 ods. 1 písm. b) SSP je len správny akt označený ako rozhodnutie alebo taký, ktorý sa za rozhodnutie považuje. Zároveň nemôže byť ani iným zásahom podľa § 3 ods. 1 písm. e) SSP,

za ktorý sa považuje faktický postup vykonaný pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, ktorým sú alebo môžu byť priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej alebo právnickej osoby (predstavuje priamy zásah do faktického stavu). Tiež odkázal aj na § 3 ods. 1 písm. c) SSP upravujúci opatrenie orgánu verejnej správy. Uviedol, že na tieto ustanovenia nadväzuje § 7 písm. b) SSP, podľa ktorého správne súdy nepreskúmajú správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú charakter rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby alebo právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal. V tejto súvislosti argumentoval, že doktrína aj judikatúra za také správne akty považuje aj interné normatívne akty typu usmernenia, stanoviska či metodického pokynu. Uviedol, že z obsahu metodického pokynu je zrejmé, že sa priamo netýka žiadnych konkrétnych práv alebo povinností dostatočne určitých osôb (a tým menej sťažovateľa). Ďalej uviedol, že obsahom metodického pokynu nie je žiaden prejav vôle žalovanej, z ktorého by vyplývalo, že sa práve sťažovateľovi má alebo nemá poskytnúť kúpeľná starostlivosť. Poukázal na to, že metodický pokyn predstavuje len podklad, ktorým sa riadia jednotlivé zložky a zamestnanci žalovanej pri tomto schvaľovaní. Konkrétne práva a povinnosti sa však poistencovi (pacientovi) určujú až v príslušnom prejave (rozhodnutí) o schválení či neschválení kúpeľnej starostlivosti. Zároveň argumentoval, že sám sťažovateľ priznal, že o jeho kúpeľnej liečbe bolo rozhodnuté konkrétnym prípisom žalovanej, proti ktorému sa bránil samostatnou správnu žalobou, ktorú súdy riadne prejednali a vecne o nej rozhodli jej zamietnutím. Metodický pokyn preto podľa kasačného súdu nepredstavuje právny akt, ktorý by priamo zasahoval do práv alebo povinností konkrétnej osoby (sťažovateľa). Kasačný súd sa preto stotožnil s právnym záverom správneho súdu, že metodický pokyn je potrebné považovať za správny akt upravujúci vnútorné pomery žalovanej podľa § 7 písm. b) SSP, a preto ho nie je možné preskúmať v správnom súdnictve. S poukazom na argumentáciu sťažovateľa k čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny tiež dodal, že tieto ustanovenia výslovne predpokladajú, že preskúmateľnými musia byť len rozhodnutia, ktoré sa dotýkajú základných práv a slobôd, avšak metodický pokyn sa sám osebe netýka žiadneho práva ani slobody, keďže tých sa môže týkať až konkrétny prejav zdravotnej poisťovne (žalovanej) o schválení či neschválení kúpeľnej liečby.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu namieta, že je nedostatočne odôvodnené a jeho závery sú arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Argumentuje, že (správne) súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými môžu byť priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb. Namieta, že kasačný súd odignoroval jeho hlavné tvrdenia [uvedené už v bode 4 tohto uznesenia pod označením i) až iv), pozn.].

7. Závery najvyššieho správneho súdu o tom, že z obsahu metodického pokynu je zrejmé, že sa priamo netýka žiadnych konkrétnych práv alebo povinností dostatočne určitých osôb (o to menej sťažovateľa) a že konkrétne práva a povinnosti sa poistencovi (pacientovi) určujú v príslušnom rozhodnutí o schválení alebo neschválení kúpeľnej starostlivosti, považuje za zmätočné a svojvoľné. Tvrdí, že úprava obsiahnutá v metodickom pokyne sa dotýka jeho práva na bezplatnú zdravotnú starostlivosť na základe zdravotného poistenia. Poukázal na to, že žalovaná

nevydáva rozhodnutie o schválení či neschválení kúpeľnej starostlivosti a nepriznáva proti jej neschválení ani opravný prostriedok. Argumentuje tiež tým, že samotný druh, resp. formálne označenie rozhodnutia správneho orgánu nemôžu byť samy osebe jediným a rozhodujúcim dôvodom na odmietnutie jeho súdneho preskúmania. Metodický pokyn považuje za iný zásah orgánu verejnej správy. Záver kasačného súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti považuje za odmietnutie spravodlivosti.

8. Vo vzťahu k tvrdeniam najvyššieho správneho súdu, že ustanovenia v metodickom pokyne sa netýkajú jeho práv, sťažovateľ namietol, že metodický pokyn obsahuje aj termín „maximálnej platnosti Návrhu v skupine B“, avšak takýto termín zákon o rozsahu zdravotnej starostlivosti v žiadnom zo svojich ustanovení neupravuje. Tvrdí, že žalovaná nemá zo zákona oprávnenie určovať, dokedy môže pacient využiť poukaz na kúpeľnú liečbu a postup žalovanej bol tak svojvoľný bez opory v zákone. Uviedol, že absenciu zákonnej úpravy nie je možné nahradiť žiadnym výkladom právnych predpisov alebo vytvorením rezortných noriem nižšej právnej sily, pretože tie nemajú všeobecnú záväznosť a nepôsobia voči všetkým. V súvislosti s tým namieta, že zákon o rozsahu zdravotnej starostlivosti neupravuje dôvody neschválenia kúpeľnej zdravotnej starostlivosti (rovnako aj dôvody vrátenia návrhu na doplnenie). Sťažovateľ tak v rámci svojej argumentácie poukázal na to, že metodický pokyn ide nad rámec tohto zákona.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na bezplatnú zdravotnú starostlivosť podľa čl. 40 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 13 ods. 2 ústavy a podľa čl. 31 listiny, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 40 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa čl. 13 ods. 2 ústavy a podľa čl. 31 listiny, podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým uznesením:

10. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery

všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 200/2023).

11. Podstata práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (III. ÚS 305/2019).

12. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. I. ÚS 167/2020). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

13. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu kasačného súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy [III. ÚS 502/2015 (ZNaU 69/2015), III. ÚS 277/2022, I. ÚS 203/2023].

14. Na tomto mieste je možné zopakovať, že sťažovateľ najvyššiemu správnomu súdu vytýkal primárne, že jeho napadnuté uznesenie je nedostatočne odôvodnené a v ňom uvedené závery sú arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Tiež argumentoval, že súdy sú povinné preskúmať všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými môžu byť priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických a právnických osôb. Napadnuté uznesenie podľa jeho tvrdení porušuje jeho právo na prístup k súdu.

15. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a dôvodov zamietnutia kasačnej sťažnosti sťažovateľa v ňom uvedených s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľa ústavný súd

dospel k záveru, že najvyšší správny súd svoje argumenty, pre ktoré zamietol kasačnú sťažnosť, odôvodnil ústavnoprávne udržateľným spôsobom [na stranách 3 až 5 (v bodoch 8 až 13) napadnutého uznesenia].

16. Pretože je sťažovateľovi odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať jeho závery uvedené už v bode 5.1. tohto rozhodnutia. Len pre doplnenie dáva v súvislosti s námietkami sťažovateľa do pozornosti, že najvyšší správny súd ako súd kasačný jasne uviedol, že hlavnou otázkou bolo určenie právnej povahy metodického pokynu a v nadväznosti na to aj možnosti jeho preskúmateľnosti v správnom súdnictve. S poukazom na relevantné ustanovenia Správneho súdneho poriadku [§ 3 ods. 1 písm. b), písm. c) a písm. e)] uviedol, prečo nie je možné metodický pokyn subsumovať, resp. označiť ho ani ako rozhodnutie, iný zásah, či pod pojem opatrenie orgánu verejnej správy. S odkazom na § 7 písm. b) SSP poukázal na to, že správne súdy nepreskúmajú správne akty orgánov verejnej správy nemajúce charakter rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej alebo právnickej osoby. Odkázal aj na judikatúru, podľa ktorej sa za takýto (správnym súdom nepreskúmateľný) akt považuje práve (aj) metodický pokyn. Jasne s poukazom na jeho obsah argumentoval, že sa priamo netýka žiadnych konkrétnych práv alebo povinností dostatočne určitých osôb (a teda vychádzajúc z toho ani sťažovateľa). Poukázal na to, že obsahom tohto metodického pokynu nie je žiaden taký prejav vôle žalovanej, z ktorého by vyplývalo, že sa práve (konkrétne) sťažovateľovi má alebo nemá starostlivosť (kúpeľná) poskytnúť. Korektne preto uzavrel, že metodický pokyn nepredstavuje správny akt, ktorý by priamo zasahoval do práv alebo povinností konkrétnej osoby (vrátane sťažovateľa). Na tomto mieste zároveň ústavný súd dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, ktorú v odôvodnení uviedol kasačný súd, že samotné rozhodnutie o zaradení sťažovateľa do „indikačnej skupiny B“ už bolo v minulosti predmetom správneho súdneho prieskumu (ukončeného v neprospech sťažovateľa).

17. Z uvedených záverov preto podľa posúdenia ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že kasačný súd sa ústavnoprávne udržateľným spôsobom vysporiadal s podstatou veci a jasne aj s odkazom na relevantné zákonné ustanovenia a na judikatúru argumentoval, prečo metodický pokyn nie je spôsobilý byť predmetom správneho súdneho prieskumu. Jeho závery nie je možné označiť za svojvoľné či arbitrárne a z ústavnoprávneho hľadiska za neudržateľné.

18. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 203/2023).

19. Ani skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020, I. ÚS 113/2022).

20. Na základe uvedeného preto ústavný súd aj s poukazom na vymedzené špecifiká správneho súdnictva (bod 13 tohto uznesenia) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

21. Je potrebné dodať, že sťažovateľ si nemôže zamieňať prieskumnú právomoc všeobecného súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku (tu najvyššieho správneho súdu v kasačnom konaní, pozn.) s posúdením rozhodnutia takého súdu v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej (tu veci správneho súdnictva, pozn.) veci (obdobne ako správny súd nerieši „kauzu“, pozn.), ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia (obdobne IV. ÚS 399/2022).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením:

22. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, c. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, c. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)].

23. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné, čo však nie je prípad sťažovateľa.

24. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľa nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu